

Митрополит Јоаникије на Светосавској академији у Даниловграду: Љубав Светог Саве је распета љубав

Има нешто што нам је увијек тајанствено и мистично у лику Светог Саве, рекао је вечерас на Светосавској академији у Даниловграду Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

“Када гледамо споља рекло би се да је то једна биографија која је од почетка до краја толико уравнотежена и толико равномјерна у сваком погледу. Међутим, кад се загледамо дубље у личност Светога Саве, видимо да то ипак није тако. Он је богочежњива личност, ненасита Божије љубави, службе Богу и жртве за име Божје и славу Божју”, рекао је он.

Додао је да је Свети Сава све љепоте овога свијета напустио ради нечега што је узвишеније и што је невидљиво и скривено од овога свијета, а што је вредније од овога свијета.

“То одрицање је било Христа ради. Све ово је оставио само да би Христа задобио. Свети Сава је озбиљно кренуо путем монашкога живота и најстрожије се подвизавао, истрајно молио Богу, упијао духовност од

светогорских стараца, учио, своје срце припремао за стан Бога живога, са једном једином жељом – да се сједини са Христом. Као што апостол Павле говори, све што је од овога свијета су трице и кучине. То тако доживљавам само да Христа задобијем. Све то доживљавам као ништа, све то је пролазно и све то вријеме односи. А он је свом снагом желио да се душом додирне Божанске вјечности, вјечне Божанске милости, правде, љубави, доброте. Био је други ктитор многих запустјелих светогорских манастира, не само Хиландара”, нагласио је Митрополит црногорско-приморски.

Исто тако видимо, нагласио је Владика Јоаникије, његову љубав према своме отачаству.

“Скоро да тако дође: што се више напајао Божјом љубављу, то га је Господ све више упућивао да се врати своме отачаству. Испочетка није било никакве прилике да се он било којим поводом врати, да макар на кратко види своје родитеље – оца и мајку, свете Божје људе него је он повукао свога оца на Свету Гору, а мајку није више никада ни видио”, рекао је Владика Јоаникије.

Нагласио је да је просто невјероватно колико се карактери Светог Саве и Светог Симеона поклапају и преплићу.

“Култ Светога Саве и Светога Симеона је заправо био један култ дуго времена. Касније се мало диференцирао, али се опет заједно прослављају и заједно често сликају. И колико заслугама Светог Симеона толико и Савиним молитвама су, видимо, мироточиле мошти Светога Симеона. То је био Божји знак, велики: да је Бог погледао и на њих двојицу, и на манастир Хиландар који се тако духовно утемељио. А он се повлачи, опет ради љубави Божије у карејску испосницу ради већих подвига. Таква је била његова богочежња, ненасита”, објаснио је Митрополит Јоаникије.

Казао је да је ту, због строгог поста, Светом Сави било нарушено здравље.

“Али, он је то сматрао милошћу Божјом, да га и та болест још више штити од овога свијета”, казао је Владика.

У отачаство га је повукла, међутим, жеља да измири браћу.

“У тадашњој Србији, која је обухватала све српске земље до Приморја и Дубровника, он ходи свим српским земљама и утврђује свој народ у вјери. Он свега себе жртвује, сву своју љубав, сво своје знање, све своје дарове улива у душу свога народа који је био крштен али се још увијек држао паганских обичаја”, нагласио је Владика Јоаникије.

Митрополит Јоаникије је рекао да је српски народ, иако је већ имао светитеља – Светога Јована Владимира, тек тада Светим Савон коначно приведен Христу Господу.

“И заиста, он је већ тада учинио велико дјело, али га опет вуче љубав према Светој Гори. И посебно га вуче карејска испосница. Његова љубав је била распета љубав”, казао је Митрополит Јоаникије.

Подсјетио је да се Свети Сава опет вратио своје отачаству, али сада као архиепископ.

“Из љубави према своје роду он је то прихватио. Иначе, како његови животописци говоре о његовој љубави према пустињи, слатка пустиња он описује као рај зато што је био потпуно слободан у пустињи, потпуно предан служби Богу и наслађивао се Божјим љепотама, Божјим милинама. Духом Светим се у њој хранио као анђео, као Свети Јован Крститељ у пустињи. Е таквог архиепископа смо послѣје добили и он је заслужио да буде назван равноапостолним. Тај епитет је добио јер се јавио као оснивач Српске православне цркве, самосталне, аутокефалне Жичке архиепископије”, казао је Владика Јоаникије.

Нагласио је да смо аутокефалност често погрешно схватили, као неко одвајање, као неко изоловање од страних утицаја.

“Мислим да је то потпуно погрешно. Стицање аутокефалности је заправо укључивање у заједницу Светих Божјих Цркава, свих признатих Православних цркава у васељени. И то са пуним достојанством. Аутокефалност се може повјерити само оном народу, оној Цркви која је духовно сазрела, која има капацитет да чува чистоту свете вјере православне и да ходи стално јеванђелским путем не подлијежући утицајима овога свијета”, објаснио је Митрополит црногорско-приморски.

Васељенски Патријарх и цар Ласкарис су тада, казао је он, искључиво у Светом Сави видјели да му се то велико дјело може повјерити.

“И такав човјек васељенске ширине, који је могао да укључи наш народ у заједницу Светих Божјих Цркава, да нас изведе на сцену културних и просвећених народа Европе, такав човјек је наш духовни отац, наш духовни родитељ Свети Сава. Није он само српски, он је и васељенски. И тиме још

ам.

mitropolija.com